

д-р. Миса Беше. Скъпи Ясно.

Анастасия

Той стана изведнъж. С решително свити вежди и ~~горещи~~ в ~~стиснати зъби~~. *не мога да ги*
~~сух блезки очи.~~

Най-сетне това нещо трябваше да има някакъв край. Лъжата и криенето бяха вече непоносими. Това вечно грозно притуляне из тъмни, безлюдни улички, толкова заобикалания, толкова унижения и страх, докато успее да се вмъкне незабелязано в къщата на Ана. Но въпреки всичко, той знаеше, той чувствуваше, че цяло Търново знае кой е неизвестният любовник на ватаховата щерка. Знае и мъчи. Мълната не смееше да прекрачи прага на царския палат. Бояха се от гнева на Калоян. Но още повече от ~~тояна~~ бъдещия цар Иоан Асен.

И все пак едни предателски уста бяха изrekli страшната тайна.

Какво щеше да му каже царят? Иоан леко потръпна. Той грабна шапката си, прегърна Ана и дъщеря си и безмълвно напусна къщата. След него Ана падна на колена ~~пред иконата~~ ~~с~~ кандилото *на иконата*
и с горещи сълзи попроси милост *и* пощада.

Иоан тръгна край реката. Той вървеше тъй бързо и унесено че не виждаше нищо наоколо си. Край него минаваха с весел глъч кръшни девойки, които отиваха да перат на Етъра, спираха се поразени от ненадейната среща, дълго гледаха след хубавия княз и тиха въздишка се отронваше от мерджанените им устни.

Калоян бе седнал гърбом към прозореца. Със скръстени на гърди ръце и наведено чело. В здрача на стаята не можеше да се види колко е навъсено тоя път лицето му. От отворения прозорец *Христо Митов Герген* *внеса* се виждаше само тъмната извивка на ~~Гарга~~ *Гарга* байр, който отсичаше мотъците си плещи върху бледото, почти бяло небе. Когато княз Иоан влезе, царят не дигна глава, не помръдна, не проговори. Сякаш загубен в никакви далечни мисли, сякаш откъснат от целия свят...